

Δεν βλέπω τί γίνεται μπροστά μου! **(Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης)**

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Ο αγώνας για αυτογνωσία, για κατανόηση αυτού που έχω ακριβώς μπροστά μου, δηλαδή τον ίδιο μου τον εαυτό, αποτελεί την προτεραιότητα του ορθοφρονούντος ανθρώπου. Διότι δυστυχώς το θεωρούμενο προφανές γίνεται τρομακτικά δύσκολο και αφανές: ό,τι είναι ενώπιόν μας μάς διαφεύγει, ενώ το θεωρούμενο μακρινό ως το άλλο μάς φαντάζει οικείο και εύκολο – βλέπουμε ή νομίζουμε πως βλέπουμε ό,τι συμβαίνει στον... συνάνθρωπό μας! Πρόκειται για πραγματικότητα που είχαν διαπιστώσει και οι αρχαίοι Έλληνες, όταν έλεγαν ότι κάθε άνθρωπος έχει δύο σάκκους πάνω του: έναν μπροστά και έναν πίσω. Ο πίσω σάκκος είναι ό,τι σχετίζεται με τον εαυτό του. Ο μπροστινός είναι ό,τι σχετίζεται με τον συνάνθρωπό του. Γι' αυτό και παρουσιάζεται με ανοικτούς οφθαλμούς στα σφάλματα συνήθως και τις ενέργειες του συνανθρώπου, ενώ παρουσιάζεται τυφλός με αυτό που ο ίδιος κάνει και πολύ περισσότερο στα λάθη του.

Γιατί συμβαίνει το παράδοξο αυτό; Κατά την πίστη μας, διότι υπήρξε η πτώση του ανθρώπου στην αμαρτία. Από τη στιγμή που ο άνθρωπος αμάρτησε, δηλαδή αρνήθηκε να υποταχθεί στο θέλημα του Δημιουργού Του επιλέγοντας το δικό του θέλημα, τα πράγματα διαστρεβλώθηκαν, ο νους του ως οφθαλμός της ψυχής έχασε το φως του, με αποτέλεσμα αντί της όρασης της αγάπης ως αποδοχής και ανοίγματος προς τον συνάνθρωπο να έχουμε την τύφλωση της κατάκρισης και της καταδίκης του άλλου – τα μάτια του γέμισαν από έρωτα για τον εαυτό του και για φθόνο κατά του συνανθρώπου του – συνεπώς κι αυτό που βλέπει στον άλλο τις περισσότερες φορές είναι η χαλασμένη πραγματικότητα του ίδιου του εαυτού του, προβάλλει δηλαδή στον άλλον τη δική του διαστροφή και εμπάθεια.

Λοιπόν, μας λέει η Εκκλησία μας βασισμένη στον αρχηγό της τον Κύριο Ιησού Χριστό, για να έχουμε αυτογνωσία και να αποκτήσουμε και πάλι υγιείς οφθαλμούς βλέποντας όπως πρέπει την πραγματικότητα, απαιτείται να ακολουθούμε τον Χριστό, δεχόμενοι μέσα στο ζωντανό σώμα Του τη χάρη Εκείνου. Η χάρη Του μάς ανοίγει τα μάτια ώστε να βλέπουμε όχι μόνο τις χάρες που ο Θεός μάς έχει δώσει και μας δίνει, αλλά κυρίως τα δικά μας σφάλματα, οπότε να μπορούμε να μετανοούμε γι' αυτά και να ρίχνουμε τον εαυτό μας στο έλεος Εκείνου – η πορεία μετανοίας που βλέπουμε στην επιστροφή του ασώτου υιού. Είναι αυτονόητο βεβαίως ότι τα μάτια μας στην περίπτωση αυτή, καθαρμένα από τα δάκρυα της μετανοίας, μπορούν και βλέπουν την εικόνα του Κυρίου στα πρόσωπα των αδελφών μας και την αγαθή ενέργειά Του σε όλη τη δημιουργία. Ο πιστός δηλαδή αρχίζει και βλέπει λίγο καθαρά τι γίνεται ενώπιόν του!

Πηγή: pgdorbas.blogspot.com